

Еремия.

(Прѣсича го) Който на едни служи да си пълнятъ джебоветѣ и пакъ да минаватъ за моралисти, а други —

Тодоръ.

(Нетърпеливо) Азъ говоря за черковния моралъ.

Еремия.

Той не е за мене.

Бистра излиза съ гургуличкитѣ.

Мълчание.

Тодоръ.

(Гледа го замислено) Азъ не мога да разбера, до кога ще бѣдешъ такъвъ. Разбира се на земята се вършатъ неправди, но това става, защото, като хора, имаме слабости . . . Обаче, има едно нѣщо, което е свето за мнозинството — и не бива да се ругае. И азъ не мога да разбера, защо си такъвъ къмъ най-добритѣ ни сыраждани?

Еремия.

А то зависи какъ разбираме ние кое е добро и кое е зло. Да се търпи оная *лояна свързъ*, която става причина да потъватъ хорскитѣ стоки и толкова трудъ и слѣдъ това една шепа мѣстни . . . (почва да се вълнува) мѣстни крадци, накичени съ хубавото име *добри граждани* да търгуватъ съ чуждото нещастие! . . . (смѣло). Това ли нетърпение наричашъ ругателство? Да се гледа хладнокръвно и да се търпи, когато виждашъ какъ *няколко* подъ благовидния прѣдлогъ, че ужъ милѣятъ за *Подслона* и по този начинъ притупятъ гешефта, си това ли е гражданска доброта!

Тодоръ.

(По-меко) Много далечъ, много далечъ отиде Еремия.